

Overbodig helpen

Van Toon Tellegen uit de verhalenbundels: Misschien wisten zij alles en Iedereen was er.

Laat op de avond klopte de mot op de deur van de eekhoorn. Hij had een groezelig stukje papier bij zich waarop stond: 'Ik ben verloren. Ik kan niet meer praten. Help mij. De mot.'

'Kom maar binnen,' zei de eekhoorn en even later zat de mot in een stoel aan een dikke suikerkorrel te knuppelen. 'Zal ik je weer leren praten?' vroeg de eekhoorn. De mot knikte opgewekt en met volle mond.

De volgende dag, na een flink ontbijt, begonnen de lessen. 'Aaaaaa...', zei de eekhoorn. De mot schudde zijn hoofd. 'Oooo..pppp, rrrr, knknknkn...', zei de eekhoorn en hij duwde de kaken van de mot uit elkaar, schoof zijn tong heen en weer, kneep in zijn hals, blies in zijn neus en brulde in zijn oren. Maar er kwam geen geluid uit de mot tevoorschijn.

Aan het einde van de ochtend hielden zij op met de lessen en zette de mot zich aan de dennenhoning die de eekhoorn nog had. Hij kon goed eten en hij was al aanzienlijk dikker dan de dag tevoren.

's Middags gingen de lessen verder, maar de mot maakte geen vorderingen. De volgende ochtend lag de mot nog tevreden te slapen toen de eekhoorn eropuit ging om verse honing te kopen. Onderweg kwam hij de mier tegen. De eekhoorn vertelde hem over zijn leerling.

'O, de mot', zei de mier. 'Hij schiet nog niet op', zei de eekhoorn. 'Ik krijg hem wel aan het praten', zei de mier en hij likte zijn lippen af. Die middag, terwijl de mot met wat kaakoefeningen thuisbleef, maakten de mier en de eekhoorn een reusachtige taart van louter honing. De mier kon er zelf nauwelijks van afblijven. Toen de taart af was, haalde de eekhoorn de mot.

'Voor jou', zei hij en hij wees naar de taart, 'omdat je het toch al zo moeilijk hebt.' De mot keek met grote ogen naar de taart, haalde diep adem, slikte en begon te eten. Hij zwol daarbij zichtbaar op. Na een uur onafgebroken eten kon hij al niet meer. Maar toch at hij door. Na twee uur kwam hij in het midden van de taart aan. De laatste hap die hij daar deed, kreeg hij niet meer door zijn keel. De honing stroomde uit zijn mond terug op zijn voeten.

Toen stond daar opeens de mier voor hem, tussen twee wit gepoederde stutten, midden in de taart, met een fonkelende brok honing in zijn hand. 'Nog één stukje', zei de mier. 'Toe nou. Nog één stukje maar. Het is zo lekker. Toe nou, mot.'

De mot zakte door zijn knieën, bleef op zijn buik rusten en zei: 'Ik kan niet meer.'

Toen zweeg hij beschaamd. De mier en de eekhoorn droegen hem de taart uit en legden hem in een struik. 'Je bent een goede leerling', zei de eekhoorn en klopte hem op zijn schouder, terwijl de mier aan de resten van de taart begon.